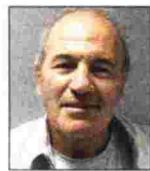

Τρίτη ματιά**Το άγαλμα Τρούμαν**

Πράγματι, εάν υπάρχει μνημείο, οι «περιπέτειες» του οποίου μπορεί να ιστορήσουν τη μεγάλη περιπέτεια της μεταπολεμικής Αθήνας και την πιο μεγάλη, της μεταπολεμικής Ελλάδας, ίσως το καταλληλότερο είναι ο ανδριάντας του προέδρου των ΗΠΑ (1945-1952) Χάρι Τρούμαν, στη διασταύρωση Βασιλέως Κωνσταντίνου με Βασιλέως Γεωργίου. Ορθώς, επομένως, ο καλλιτέχνης Στέφανος Τσιβόπουλος –ένας από τους 16 που μετέχουν στην έκθεση «Τόποι της μνήμης-Πεδία οραμάτων», Κέντρο Σύγχρονης

Του **Πέτρου Μανταίου**

Τέχνης Θεσσαλονίκης– επέλεξε το άγαλμα Τρούμαν, «...για την αμφιλεγόμενη μεταπολεμική μνήμη, όπως χτίστηκε γύρω από το Δόγμα Τρούμαν κι ενσαρκώθηκε με (αυτό) το άγαλμα...» και όσα συμβολίζει (Βασιλική Τζεβελέκου, «Εφ.Συν.» 2.1.13).

Και τι δεν έχει περάσει το συγκεκριμένο άγαλμα (και ο τόπος!), από την τοποθέτησή του (ζώντος του Τρούμαν!) το 1963 μέχρι σχετικά πρόσφατα: τελευταία επίθεση το 2007! Στην τοποθέτηση, πρώτος αντέδρασε ο κατ'εξοχήν αρμόδιος, ο Δήμος Αθηναίων, ο οποίος γι' αυτό και αγνοήθηκε παντελώς! Σε δεύτερη φάση, τα εγκαίνιά του, τέλη Μαΐου 1963 ...συνέπεσαν με την κηδεία του Γρηγόρη Λαμπράκη- ασύλληπτη η ηλιθιότητα, μεταφρασμένη σε «πολιτική», που πλήττει ανέκαθεν τον τόπο!

Σε τρίτη φάση, είναι αμέτρητες οι επιθέσεις που έχει δεχτεί ο ορειχάλκινος Τρούμαν, εκ των οποίων τέσσερις σοβαρές –δύο επί δικτατορίας και δύο στη μεταπολίτευση– που τον απομάκρυναν από το

βάθρο του για μικρά ή μεγάλα διαστήματα επισκευών, αλλά και... διαπραγματεύσεων περί του σκοπίμου της επανόδου! Επαναφορές, που άλλοι απέδωσαν στο προκλητικό ιμπεριουμ («τσαμπουκά») της υπερδύναμης αλλά και στην «εξάρτηση της ντόπιας ολιγαρχίας», και άλλοι σε ...παρασκηνακές οχλήσεις κάποιας τεκτονικής στοάς, δεδομένης της μασονικής ιδιότητας του Χάρι Τρούμαν. Κάτι που βέβαια δεν εμπόδισε τους αντιπάλους του, Ρεπουμπλικανούς, επί εποχής Μακαρθισμού, να τον κατατάξουν μεταξύ των ...συννοδοιπόρων του κομμουνισμού. Ηλιθιότητα, η αήθητη...

Τέλος πάντων, το άγαλμα, με πολλά τραύματα – στο ίδιο αλλά και στη μνήμη μας!– παραμένει ... εφ'ω ετάχθη τον Μάρτιο του 1963, με δαπάνες της ομογένειας των ΗΠΑ (ΑΧΕΠΑ) και έργο Αμερικανού γλύπτη (Φέλιξ Γουέλτον). Εκεί όπου στην αρχαιότητα δέσποζε το Ιερό του Παγκράτους Ηρακλή, νοτίως και ...μεσοτοιχία με το Ξακουστό Λύκειο του Αριστοτέλη. Και στα νεότερα χρόνια –προτού κατοπινότεροι θεράποντες του ναού των ηλιθίων μπαζώσουν τον Ιλισό– ήταν η λαϊκή συνοικία Βατραχονήσι (ή Βαθρακονήσι), του οποίου οι περισσότεροι κάτοικοι, λόγω γειτνιάσεως, ήταν στο υπηρετικό προσωπικό των ανακτόρων και εξ αυτού... βασιλόφρονες. Γειτονιά με φτωχοταβερνεία της βαρελίσιας ρετσίνιας (κουτούκια). Εκεί έστησε και τον πρώτο του μπερντέ ο σπουδαίος καραγκιοζοπαίκτης μας, Αντώνης Μόλλας. Γειτονιά που και τραγουδήθηκε αρκούντως: «Πάρε με Αντριάνα μου να σε βοηθή στην πλύση και να σου κουβανώ νερό απ' το Βατραχονήσι...». Οντως ενδιαφέρουσα η ιδέα να ιστορηθεί και να ιστορήσει το (κακόγουστο, αλλά άλλο ζήτημα...) άγαλμα του Τρούμαν.

